

Z **Jindry Kejaka** mohl být už o deset let dříve Tomáš Klus (= Pavel Horňák českého folku), kdyby se snažil. Zpočátku se snažil, mediálně byl vidět, diskutoval k recenzím, ale pak natočil píseň, ve které zpívá, jak se loučí a odchází a tím si to zkazil. Všichni to tak nějak vzali vážně a přestali ho sledovat. A tím zamířil na dráhu standardního písničkáře, který čas od času vydá desku, nijak moc svou tvorbou neuráží ani neprovokuje a je příjemným vyplněním mezery mezi dvěma skupinami na festivalu.

Desku nazval naprosto bez nápadu "**2012**" a byla tak nenápadná, že se mi dostala do ruky až nyní. Možná je to bilanční deska toho roku, ale na to posluchač nepřijde a čtenář nemá z bookletu, až na jednu výjimku, co číst. Na desce najde kolekci jedenácti písní a bonus, o kterém je napsáno:

„Tato píseň byla původně napsána pro muzikál s erotickou tematikou, ze kterého nakonec sešlo.“

No, tak proč ji neuplatnit tady, že jo (no, podle textu muzikál měl být spíš tvrdé porno, než erotika). Bezděčně však tento vysvětlující text i prozrazuje, do jaké „kategorie“ umění Jindra Kejak své písně zařazuje. A tak předpokládám, že nemůžu urazit, když naplno napíšu, že deska je sbírkou více či méně otevřených erotických témat, většinou vysněných a pokud splněných, tak jen částečně. Naznačuje to i tak trochu vrozený kňouravý, mírně se třesoucí projev sólisty, ve kterém se mísí rezignace s bezradností a zklamáním. Celá tahle paleta je hned v první písni *Nepřeháněj*

: poslechněte si, s jakým nadšením zpívá Jindra Kejak verš

„hned cejtim se skvěle“

(takřka slyšíte zaklapnout víko rakve). Podobně o něco později prohlásí

„Jsi orchidej“

tónem konstatujícím pokročilé uvadnutí té květiny.

Dojem umocňují stále stejné „nemelodické melodie“, sloužící spíš jako preludovací podkres pro mírně veršované úvahy interpreta, navíc nesmyslně x-krát bez významu (*Za tebou chci jít*) opakované (ale to není nemoc jen Jindry Kejaka, ale většiny písničkářů, kteří trpí názorem, že celý svět zajímají jejich myšlenky bez ohledu na formu, jakou jsou podány a pak se diví, že furt ne). Vylepšení přináší alespoň v některých písních zpívající

Ája Rašová

. Ne, že by to byl objev roku, ale aspoň dělá písničky pestřejšími. I z jejího tónu hlasu je znát ale jistá (asi nakažlivá) rezignace směrem k hlavnímu protagonistovi:

„No, co s tebou mám dělat“

(

Spolu půjdem dál

). Naopak naprosto, až na výjimky, na desce slyšet nejsou slavná doprovázející jména: Michal Röhrich a Přemek Haas.

Ale i světlé chvílky Jindra Kejaka na desce má, když se trochu odváže: *Léto, U řeky* (tady se vysloveně hitově rozjede),

Dialog

(srovnejte se *Spolu půjdem dál*) a snad i

Všechno ti slíbím

. Ukazuje, že by to s ním jako s melodikem nemuselo být až tak beznadějně, právě jako s popisným textařem. Bohužel, ve skoro závěrečné

Hospůdce

to naopak přežene na druhou stranu - a to i výslovností dlouhých samohlásek. Jinými slovy - na dvacetiminutový vstup na festivalu je Jindra Kejak ideální, samostatný koncert musí být na

Raději nijak nebo jinak, než jak Kejak

Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 30 Červenec 2013 00:03

mašli. Pokud vhodně navolíte přehrávač CD (7,8,9,10), budete s deskou spokojeni.

{desky 1233}